

Sygn. akt I C 783/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Boczek

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. P. kwotę 7.254,51 zł (siedem tysięcy dwieście pięćdziesiąt cztery 51/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałej części;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 373 zł (trzysta siedemdziesiąt trzy złote) z tytułu opłaty od pozwu, kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) z tytułu zaliczki na opinie biegłego i kwotę 1.217 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) z tytułu kosztów zastępstwa prawnego;
- nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej kwotę 790,34 zł (siedemset dziewięćdziesiąt 34/100 złotych) z tytułu wydatków wyłożonych ze Skarbu Państwa na opinię biegłego.

Sygn. akt I C 783/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej

z dnia 7 kwietnia 2017 r., sygn. akt I C 783/15

Pozwem z dnia 17 września 2015 r. (k. 3) powód M. P., działając przez pełnomocnika (pełnomocnictwo k. 8), wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda kwoty 7 454,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami licznymi dla tej kwoty od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania powód podał, że będąc właścicielem pojazdu marki S. (nr rej. (...)), z uwagi na nieprawidłową pracę pojazdu, objawiającą się zanikaniem mocy silnika, w grudniu 2014 r. zlecił T. B., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...) T. B. w S., przeprowadzenie naprawy pojazdu i ustalenie przyczyn występowania jego nieprawidłowego funkcjonowania. W wyniku czynności diagnostycznych ustalono, że przyczyną są zaciągnięte łopatki turbiny, a że zgodnie z informacją uzyskaną od T. B. – pilna naprawa nie była wymagana, ostatecznie powód dostarczył pojazd w dniu 5 lutego 2015 r. Według oświadczenia T. B. do naprawy przystąpił w dniu 7 lutego 2015 r. W ustalonym terminie powód przyjechał samochodem do warsztatu T. B. i zlecił wykonanie naprawy pojazdu wedle ustaleń poczynionych podczas poprzedniej wizyty. Po kilku dniach okazało się, że po przystąpieniu do wykonywania naprawy T. B., podczas pracy na wysokich obrotach, spowodował uszkodzenie silnika pojazdu, skutkujące koniecznością wymiany silnika. T. B. zawarł z pozwanym umowę dobrowolnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, w związku z czym powód zgłosił ubezpieczycielowi fakt powstania szkody i wniósł o wypłatę odszkodowania. Pozwany oszacował koszt naprawy pojazdu na kwotę 7 454,51 zł brutto. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, że w jego ocenie wykonawca nie wykonywał czynności naprawczych, ale czynności diagnostyczne, w tym nie wykonywał ingerencji w silniku, w związku z czym szkoda powstała przy próbie diagnostyki uszkodzenia. Podkreślił również, że wykonywane prace nie mogły być przyczyną powstania uszkodzeń w należącym do powoda pojeździe. W dalszej kolejności powód wskazał, że zgodnie z § 18 ust. 1 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego za szkody na osobie lub szkody rzeczowe wyrządzone osobie trzeciej w związku z prowadzeniem przez ubezpieczonego działalności gospodarczej. W ocenie powoda bezspornym powinno być, że do uszkodzenia pojazdu doszło w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Sprawca szkody posiadał pełen zakres ubezpieczenia, w związku z czym odpowiedzialność pozwanego obejmuje również szkody powstałe w mieniu powierzonym, które stanowiło przedmiot obróbki, naprawy, czyszczenia lub innych usług o podobnym charakterze (OC za powierzone mienie) oraz szkody wyrządzone w pojazdach powierzonych w celu wykonywania naprawy, przeglądu gwarancyjnego, technicznego, zmiany opon, mycia lub czyszczenia (OC zakładu naprawy pojazdów) - § 19 ust. 4 pkt 4 i 5 OWU. Dla powstania odpowiedzialności pozwanego istotnym jest sam fakt powierzenia pojazdu w celu wykonania naprawy. Jako podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego powód wskazał art. 471 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i § 18 ust. 1 OWU. Za uszkodzenia pojazdu odpowiedzialność ponosi bowiem podejmujący się wykonania naprawy, co zakwalifikować należy jako nienależyte wykonanie zobowiązania.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 października 2015 r. (k. 79) pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., działający przez pełnomocnika (pełnomocnictwo k. 84), wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, że przedmiotowa szkoda z dnia 7 lutego 2015 r. nr (...), likwidowana była w ramach kompleksowego ubezpieczenia (...), którego ogólne warunki ubezpieczenia zatwierdzone zostały uchwałą nr (...) Zarządu (...) S.A. z dnia 10 lutego 2011 r. ze zmianami ustalonymi uchwałą nr (...) z dnia 22 grudnia 2011 r. oraz uchwałą (...) z dnia 30 stycznia 2013 r. Zakres ochrony ubezpieczeniowej został określony w przywołanych warunkach. W toku czynności likwidacyjnych pozwany ustalił, że ubezpieczony nie wykonywał prac związanych z naprawą pojazdu, w tym nie dokonywał żadnej ingerencji w silniku, a szkoda powstała przy próbie diagnozy uszkodzenia. Wykonywane prace nie mogły być zatem przyczyną powstania uszkodzeń w pojeździe powoda. W związku z powyższym w przedmiotowej szkodzi nie został wykazany adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy powstałymi uszkodzeniami, a wykonywanymi pracami. Powód nie wykazał faktu nienależytego wykonania zobowiązania, jak również w kontekście odpowiedzialności deliktowej zawinonego działania bądź zaniechania powyższego podmiotu. Zdaniem pozwanego ubezpieczony nie dokonywał żadnej naprawy, a powstałe uszkodzenia powstały przed oddaniem pojazdu do diagnozy i naprawy. Ponadto pojazd został przyjęty do naprawy po utracie mocy silnika, a nie celem wymiany turbosprężarki. Uszkodzenie silnika nastąpiło przy pierwszej próbie diagnozy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód M. P. był właścicielem samochodu osobowego marki S. (...), rok produkcji 2004, o nr rejestracyjnym (...).

Dowód: kserokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu (k. 9), zeznania powoda (k. 242-242/2)

T. B. od 1 grudnia 1996 r. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą firmy (...), w ramach której wykonuje usługi z zakresu konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych.

Dowód: wydruk z systemu CEIDG (k. 10-11), zeznania świadka T. B. (k. 117/2, czas nagrania: 00:06:32)

W grudniu 2014 r. powód z uwagi na nieprawidłową pracę pojazdu S. (...), objawiającą się zanikiem mocy silnika podczas jazdy pod górę na krótki okres czasu, zwrócił się do T. B. o przeprowadzenie naprawy samochodu i ustalenie przyczyn występowania jego nieprawidłowego funkcjonowania.

Po przeprowadzeniu czynności diagnostycznych T. B. ustalił, że przyczyną nieprawidłowej pracy pojazdu są zacinające się łopatki turbiny. T. B. poinformował ponadto powoda, że pilna naprawa nie jest wymagana i może dalej eksploatować samochód. W związku z tym powód przyjechał pojazdem do warsztatu w dacie ustalonej przez T. B., tj. w dniu 5 lutego 2015 r.

Dowód: zeznania powoda (k. 242-242/2)

T. B. przystąpił do naprawy samochodu w dniu 7 lutego 2015 r. Przed podjęciem naprawy starał się zdiagnozować co jest przyczyną usterki. W ramach czynności diagnostycznych najpierw rozgrzał silnik, a następnie podpiął układ sterowania turbiną, tzw. wakuometr, który stwierdza wartość podciśnienia. Do odczytania wartości na przyrządzie należało rozpedzić silnik do pewnych obrotów, co też T. B. zrobił. Wówczas doszło do zatrzymania silnika.

Po rozebraniu przez T. B. silnika okazało się że skrzywił się korbwódt.

Dowód: kserokopia oświadczenia o szkodzie (k. 12); kserokopia zaświadczenia o szkodzie z dnia 18 lutego 2015 r. (k. 13); zeznania świadka T. B. (k. 117/2, czas nagrania: 00:06:32), zeznania powoda (k. 242-242/2)

Bezpośrednią przyczyną uszkodzenia silnika pojazdu powoda w dniu 7 lutego 2015 r. były błędy popełnione przez warsztat T. B. podczas wykonywania naprawy.

W każdym przypadku zgłoszenia przez użytkownika awarii jakiegokolwiek maszyny, diagnostyka, w tym konkretnym przypadku szeroka, jest podstawowym obowiązkiem warsztatu. Przeprowadzenie naprawy w taki sposób, że wykonuje się jedynie wymianę uszkodzonego elementu, bez przeprowadzenia diagnostyki, oraz bez dokładnych oględzin pojazdu przed naprawą, jest błędem. Głównym i najtrudniejszym elementem każdej naprawy, jest ustalenie przyczyn awarii. W przedmiotowej sprawie przed przystąpieniem do czynności związanych z demontażem turbiny, obok różnych czynności diagnostycznych, należało przeprowadzić szczegółowe oględziny całego pojazdu, w szczególności elementów oraz osprzętu zespołu napędowego. Dopiero wyniki przeprowadzonych oględzin i diagnostyki, wraz z wynikami oględzin uszkodzonego podzespołu, mogły stanowić podstawę do ustalenia przyczyn uszkodzenia turbiny.

W chwili zgłoszenia problemów przez powoda w warsztacie T. B. stan ogólny silnika był zły.

Na zniszczenie silnika miała wpływ błędna decyzja warsztatu w grudniu 2014 r. Po wykonaniu wstępnej diagnozy w grudniu 2014 r., podczas której T. B. ustalił, że uszkodzona jest turbina, ale jednocześnie nie ustalił wtedy przyczyny uszkodzenia turbiny, powinien był wskazać powodowi, że do czasu przeprowadzenia pełnego zakresu naprawy samochodem tym nie można jeździć. Turbina, która z wykorzystaniem energii kinetycznej spalin, spręża powietrze dostarczane do silnika, poddawana jest bardzo dużym obciążeniom dynamicznym oraz cieplnym. W takich warunkach każde powstałe uszkodzenie narasta bardzo szybko. W przypadku maszyny pracującej w takich warunkach, każda usterka jest zatem poważna i po jej ujawnieniu należy wstrzymać eksploatację uszkodzonej maszyny.

Dowód: opinia z zakresu techniki motoryzacyjnej z dnia 18 lipca 2016 r. (k. 123); opinia uzupełniająca z dnia 7 września 2016 r. (k. 142); opinia uzupełniająca z dnia 10 grudnia 2016 r. (k. 196); opinia z dnia 20 maja 2015 r. (k. 21)

T. B. w okresie od 7 czerwca 2014 r. do 6 czerwca 2015 r. pozostawał ubezpieczony u pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. w ramach Kompleksowego ubezpieczenia (...).

Ubezpieczenie obejmowało zakres podstawowy OC wraz z klauzulą OC Najemcy oraz klauzulą OC zakładu naprawy pojazdów.

Dowód: akta szkody nr (...), zeznania powoda (k. 242-242/2)

Zgodnie z § 18 ust. 1 Ogólnych warunków kompleksowego ubezpieczenia (...) przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego za szkody na osobie lub szkody rzeczowe wyrządzone osobie trzeciej w związku z prowadzeniem przez ubezpieczonego działalności gospodarczej określonej w umowie ubezpieczenia lub posiadaniem mieniem, które jest wykorzystywane w takiej działalności, będące następstwem czynu niedozwolonego (OC deliktowa) lub niewykonania lub nienależytego wykonania umów (OC kontraktowa).

Stosownie do § 19 ust. 4 pkt 4 i 5 (...) S.A. o ile zakres ochrony ubezpieczeniowej nie został rozszerzony przez włączenie odpowiednich klauzul dodatkowych zawartych w Złączniku nr 2 do OWU, (...) S.A. nie odpowiada za szkody powstałe w mieniu powierzonym, które stanowiło przedmiot obróbki, naprawy, czyszczenia lub innych usług o podobnym charakterze (OC za mienie powierzone), jak również nie odpowiada za szkody wyrządzone w pojazdach powierzonych w celu wykonania naprawy, przeglądu gwarancyjnego, technicznego, zmiany opon, mycia lub czyszczenia (OC zakładu naprawy pojazdów).

Z załącznika nr 2 do OWU, zawierającego klauzulę OC zakładu naprawy pojazdów wynika, że zakres ubezpieczenia rozszerza się o odpowiedzialność cywilną za szkody rzeczowe w pojazdach powierzonych ubezpieczonemu w celu wykonania naprawy, przeglądu gwarancyjnego, technicznego, zmiany opon, mycia lub czyszczenia w ramach prowadzonej działalności gospodarczej określonej w umowie ubezpieczenia.

Natomiast § 18 ust. 9 OWU stanowi, iż w przypadku każdej szkody ma zastosowanie franszyza redukcyjna w wysokości 200,00 zł. Ubezpieczający ma możliwość zadeklarowania w umowie ubezpieczenia dodatkowej franszyzy redukcyjnej w wysokości uzgodnionej z (...) S.A., co stanowi podstawę do udzielenia obniżenia składki. Zgodnie z § 12 pkt 12 franszyza redukcyjna to ustalona w OWU lub w umowie ubezpieczenia wartość kwotowa, procentowo-kwotowa albo procentowa o jaką będzie pomniejszana wysokość każdego odszkodowania; w ubezpieczeniu odpowiedzialności cywilnej franszyza redukcyjna nie ma zastosowania do zwrotu kosztów, o których mowa w § 20 ust. 3.

Dowód: Ogólne warunki kompleksowego ubezpieczenia (...) (k. 27-71)

Powód zgłosił powstałą szkodę u pozwanego, który zarejestrował ją pod nr (...).

Na podstawie oględzin uszkodzonego pojazdu oraz wyliczenia kosztów jego naprawy pozwany ustalił, że wysokość przeciętnych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu wyniesie 7 454,51 zł.

Pismem z dnia 3 marca 2015 r. pozwany poinformował powoda, że po rozpatrzeniu zgłoszonych roszczeń nie może zostać przyznane odszkodowanie. Z przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego nie wynikało, że do przedmiotowych uszkodzeń w pojeździe doszło w wyniku zawinionego działania, bądź zaniechania ubezpieczonego, co stanowiłoby podstawę odpowiedzialności pozwanego. Pozwany ustalił, że ubezpieczony nie wykonywał prac związanych z naprawą pojazdu, w tym nie dokonywał żadnej ingerencji w silniku, a szkoda powstała przy próbie diagnozy uszkodzenia.

Powód odwołał się od powyżej wskazanego rozstrzygnięcia pozwanego. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko.

Dowód: akta szkody nr (...); kosztorys (k. 15), zeznania powoda (k. 242-242/2)

Pismem z dnia 26 czerwca 2015 r. powód skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty, a pismem z dnia 27 sierpnia 2015 r. ostatecznie wezwanie do zapłaty.

Dowód: kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 26 czerwca 2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 22-24), kserokopia ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 27 sierpnia 2015 r. (k. 26)

Ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia.

Opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej, racjonalnego prowadzenia pojazdów, z zakresu rekonstrukcji zdarzeń drogowych oraz z zakresu mocowania ładunków w transporcie drogowym – mgr inż. S. P. z dnia 18 lipca 2016 r. (k. 123) była kwestionowana przez pełnomocnika pozwanego, który pismem z dnia 10 sierpnia 2016 r. (k. 128-129) zgłosił do niej zastrzeżenia. Sąd zwrócił się do biegłego o ustosunkowanie się do podniesionych zarzutów (k. 133), w związku z czym biegły sporządził opinię uzupełniającą z dnia 7 września 2016 r. (k. 142). W odpowiedzi na opinię uzupełniającą, pismem z dnia 29 września 2016 r. (k. 162), pełnomocnik pozwanego ponownie złożył do niej zastrzeżenia. Biegły sądowy w związku z tym złożył drugą opinię uzupełniającą z dnia 10 grudnia 2016 r. podtrzymując swoje wcześniejsze stanowisko (k. 196). Pełnomocnik powoda opinii nie kwestionował (k. 139, 167-169, 222). Sąd podzielił w całości wnioski opinii mgr inż. S. P., która była spójna, logiczna i sporządzona przez osobę o odpowiedniej wiedzy i kwalifikacjach.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przedmiotem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest zatem odpowiedzialność ubezpieczającego za szkody wyrządzone osobom trzecim, a więc szkody wyrządzone wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (art. 471 i n. k.c.), jak i szkody wyrządzone na skutek czynu niedozwolonego.

Stosownie do treści art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Podstawą prawną roszczenia powoda w stosunku do ubezpieczyciela są ponadto postanowienia ogólnych i szczególnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, na podstawie których umowa została zawarta, a które Sąd powołał w stanie faktycznym uzasadnienia.

Bezspornym w ramach niniejszego postępowania było, że T. B. w czasie podejmowania naprawy pojazdu był ubezpieczony w ramach kompleksowego ubezpieczenia (...) u pozwanego, jak również, że do umowy została włączona klauzula OC zakładu naprawy pojazdów. Powód wywodził swoje roszczenie z faktu nienależytego wykonania zobowiązania umownego przez T. B., co miało w jego ocenie aktualizować obowiązek ubezpieczyciela do naprawienia wynikłej stąd szkody. Sąd rozpoznał sprawę w oparciu o art. 627 k.c. regulujący umowę o dzieło, biorąc pod uwagę, że przedmiotem ustnej umowy pomiędzy powodem, a T. B. była naprawa pojazdu.

Zgodnie z art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Działania T. B. przy wykonywaniu naprawy powinny być oceniane z uwzględnieniem staranności i ostrożności, wymaganych od specjalisty w danej dziedzinie.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim z opinii biegłego, której wnioski Sąd podzielił w całości, bezpośrednią przyczyną uszkodzenia silnika pojazdu powoda w dniu 7 lutego 2015 r. były błędy popełnione przez warsztat T. B. podczas wykonywania naprawy. T. B. najpierw w grudniu 2014 r. podjął błędną decyzję stwierdzając, że wykonanie naprawy nie jest pilne i pojazdem można dalej jeździć. Następnie przystępując

już do samej naprawy nie przeprowadził niezbędnych czynności diagnostycznych i oględzin pojazdu, co skutkowało następnie uszkodzeniem i zatrzymaniem silnika.

Sąd nie mógł się zgodzić ze stanowiskiem pozwanego, który kwestionując roszczenie powoda podnosił, iż w toku czynności likwidacyjnych ustalono, że ubezpieczony nie wykonywał prac związanych z naprawą pojazdu, w tym nie dokonywał żadnej ingerencji w silniku, a szkoda powstała przy próbie diagnozy uszkodzenia. Z opinii biegłego jednoznacznie bowiem wynika, że diagnoza uszkodzenia jest integralnym elementem naprawy, a przeprowadzenie naprawy w taki sposób, że wykonuje się jedynie wymianę uszkodzonego elementu, bez przeprowadzenia diagnostyki, oraz bez dokładnych oględzin pojazdu przed naprawą, jest błędem.

Wysokość odszkodowania należy ustalać według zasad określonych w art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Pozwany nie kwestionował wysokości szkody, która została określona na kwotę 7 454,51 zł. Podnosił natomiast, że w przypadku ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, w każdej szkodzie ma zastosowanie franszyza redukcyjna w wysokości 200,00 zł. W związku z tym w przypadku ewentualnego uwzględnienia roszczenia, pozwany wnosił o obniżenie zasądzonej kwoty o franszyzę redukcyjną, czego powód nie kwestionował.

Z tych względów, Sąd przyznał powodowi kwotę 7 254,51 zł, stanowiącą żadaną przez powoda wysokość przeciętnych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu - 7 454,51 zł, pomniejszoną o franszyzę redukcyjną w wysokości 200,00 zł.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 16 lipca 2015 r., tj. od dnia następnego po wyznaczonym przez powoda w wezwaniu z dnia 26 czerwca 2015 r. terminie do zapłaty.

W pozostałym zakresie, tj. co do kwoty 200,00 zł, stanowiącej franszyzę redukcyjną, Sąd oddalił powództwo.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł w pkt 3 i 4 wyroku, w oparciu o art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu złożyły się: opłata o pozwu w wysokości 373,00 zł; kwota 1 000,00 zł stanowiąca uiszczoną przez powoda zaliczkę na opinię biegłego oraz kwota 1 217,00 zł z tytułu kosztów zastępstwa procesowego ustalona na podstawie § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 j.t.) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Ponadto Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia z dnia 28 lipca 2005 r. (t. j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623) nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Suchoj Beskidzkiej kwotę 790,34 zł z tytułu wydatków wyłożonych ze Skarbu Państwa na opinię biegłego.